

Božje nadahnuće

Ovaj članak je napisao G. Derville u kojem objašnjava što je osnivač Opusa Dei napisao da se dogodilo ujutro 2. listopada 1928. kad je Opus Dei rođen.

29.09.2011.

Godine 1931. osnivač Opusa Dei napisao je što se desilo ujutro 2. listopada 1928. godine dok je imao viđenje u ulici Garcia de Paredesa u Madridu: „Dok sam čitao te dokumente primio sam spoznaju o cjelokupnom Djelu. Duboko potresen kleknuo sam – bio sam sâm u svojoj

sobi između dva razgovora – zahvalio sam Gospodinu. Sjećam se, srcem prepunim emocija, zvonjave zvona crkve Gospe od Anđela... Sve bilješke koje sam radio do tada stavio sam u neku vrstu reda.“ [1]

Svijetlo koje je sv. Josemaría primio tog dana bio je ulazak u povijest, od Boga dan. Bog je nastavio djelovati u svijetu, u *hic et nunc*, *ovdje i sad* u životu muškarca i žene. Djelo je Opus Dei, *operatio Dei*. „Bog djeluje“ istaknuo je Papa Benedict XVI za vrijeme svog putovanja u Francusku, citirajući Evanđelje sv. Ivana. "Tako je ljudski rad sada vidljiv kao poseban oblik ljudske sličnosti s Bogom, kao način na koji čovjek može i želi sudjelovati u Božjem djelovanju kao stvoritelj svijeta." [2] Bog će uvijek nastaviti raditi u svojoj Crkvi, mijenjajući svijeta i obraćajući duše. U četvrtoj Euharistijskoj molitvi čitamo, *posla kao prvi dar od tebe Duha Svetoga da on u svijetu*

djelo njegovo dovrši: opus suum in mundo perficiens.

Primio sam prosvjetljenje o cjelokupnom Djelu. Cjeloviti Opus Dei je bio dovršen 2. 10. 1928, iako prosvjetljenje koje je primljeno 14.2.1930. će učiniti da Osnivač shvati da su žene također dio Djela. Pravno rješenje za svećenike neće stići sve do 14.2.1943., 2.10. svećenstvo je već bilo uključeno: sv. Josemarija je bio prvi svećenik Opusa Dei. Djelo je rođeno u Crkvi i Bog je izabrao svećenika da ga osnuje. Opus Dei je propovijedalo univerzalni poziv na svetost i apostolat, posvećujuću vrijednost profesionalnog rada učinjenog što je bolje moguće, i da se takav rad preobrazi u molitvu i služenje drugima.

„Ljudski rad je sada predstavljen kao posebni oblik ljudske sličnosti Bogu, kao oblik kojem čovjek može i smije

imati udjela u Božjoj aktivnosti kao stvoritelja svijeta.“

Duboko dirnut, kleknuo sam. Ovakva reakcija sv. Josemarije odražava njegovu vjeru. Kleknuti znači prepoznati da se čovjek susreće s Otajstvom - činjenicom da je posvećen i stoga to ne pripada njemu. Ako taj izvanjski čin je upotpunjen s izvornom unutarnjim stavom, on izražava dvije stvari: vjeru i poniznost. Sve dolazi od Boga. On svakako računa na naš velikodušni odgovor, ali to je – On je taj koji je nas izabrao i ljubio prvi. Susret s Božjom velikodušnošću Osnivačevo srce spontano izlijeva čin zahvalnosti: *Podao sam hvalu našem Gospodinu.*

U Novom Zavjetu, kleknuti ili prostrti se označava poslušnost, poštivanje. Tako su gubavci učinili kad su susreli Krista, i učenici u lađi kad je Isus utišao oluju. U tami Getsemanskog

vrtu Gospodin je kleknuo na tvrdi kamen i izgovorio „da“ Volji Božjoj. Isus je kleknuo iz poniznosti svoje ljudske volje ujedinjene s njegovom božanskom voljom, ljudskom gestom čija simbolika ostaje ista kroz sva vremena i kulture. Kardinal Ratzinger je naglasio, da su u prvoj Crkvi Nečastivog prikazivali bez koljena, stoga što ne priznaje Božju volju ne zna niti ljubiti. Nemogućnost pokleknuti se je bila bit zla.

Nasuprot palom anđelu, mnoštvo anđela na nebu daje slavu Bogu. 2.10.1928., zvona crkve Gospe od Anđela vjerojatno su pozivala vjernike na Misu, ili su samo odbrojavala sate. Zvonjava tih zvona zvone u srcu Sv. Josemarie cijelog života. Bila su u njegovom srcu na dan Svetih Anđela čuvara kad je sjeme Djela izniknulo.

S pogledom vjere, nakon objave koju je primio 2.10., Osnivač je vidio Djelo

projecirano u vremenu i prostoru.
Što je on to vidio? Prije svega, ljude,
jednog po jednog, mnogo duša,
„Božjih muškaraca i žena koji će
častiti Križ učeći o Kirstu kao
vrhunac ljudskih aktivnosti“.

Prenositi sjeme Opusa Dei je, prije
svega, privlačiti duše Bogu, Isusu
Kristu. „Onaj koji ne može shvatiti da
je dijete Božje nije svjestan najdublje
istine o sebi.

Kad djeluje nedostaje mu vlast i
kontrola nad samim sobom koju
nalazimo u onima koji ljube
Gospodina iznad svega.

Dijete Božje voli dobar svijet stvoren
Božjom rukom i sve muškarce i žene.
Ljudski rad je stvaranje ljubavi,
mudrost je nauka ljubavi,
posvećujući rad je umjetnost, put k
Bogu. To je strastvena suradnja s
Bogom koji daje smisao životu i zbog
toga pouzdanje i sigurnost jer Bog
nas nikad ne napušta. Svaki od nas

mora biti učitelj svetosti čak i u našim teškoćama i prenositi vjeru s pouzdanjem koje nam dopušta djelovanje daha Svetog Duha, Duha Isusovog

Centar povijesti spasenja je Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek. Mi smo njegovi ljudi koji okupljeni u Euharistiji i postaju Tijelo Kristovo. Kroz Misu, Crkva nudi Krista i nudi sebe i tako Crkva postaje Tijelo Kristovo.

Jednak je smisao Djela, malog „dijela“ Crkve, kako je Sv. Josemaria volio reći. Duh Djela potiče nas na „služenje Crkvi i svim ljudima, bez upotrebe Crkve“. Svaki Kršćanin nosi, tako reći, cijelu Crkvu, stanovnike neba i sve svece. Sve svece, svakog od njih, svi su naši, od dobrog razbojnika Sv. Dizme, ekvadorske žene koju je kanonizirao Benedikt XVI u listopadu 2008.

2.10.1928., kad je Sv. Josemaria „vidio“ Djelo upravo kad je završavao slavljenje Svete Mise za spas svijeta. Kroz obred pokajanja i mnoge drugih molitava u Kanonu, pokazano je, sa svom strašću kojom dobri svećenici traže Božju volju, njegovu čežnju za čistim srcem. On još uvijek nije znao da će postati vjesnikom posvećenja svakodnevnog života, koji će podsjetiti mnoge ljude da je potrebno ponuditi Bogu duhovnu žrtvu, ugodnog mirisa, sjedinjenu sa Svetom Misom, središtem i korijenom unutrašnjeg života. Otajstvo muke, smrti, uskrsnuća i uzašašća Kristava koji sjedi s desne Ocu, treba biti prisutno.

„Svatko od nas mora biti učitelj svetosti, čak i uz našu bijedu i prenositi vjeru s posvetom koja omogućuje povjetarcu Duha Svetoga, Duha Kristova da djeluje“.

U aktualizaciji pashalnog misterija, Krist se nudi po prilikama kruha i vina, ploda zemlje, vinove loze i rada ruku čovječjih. Kruh više nije kruh, postaje njegovo Tijelo, vino njegova Krv. Isus je stvarno i bitno prisutan svojim Tijelom, njegova Krv, njegov Duh i njegovo Božanstvo. *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi.* Nebo je sišlo dolje na zemlju i nebeska liturgija predviđa večeru svadbene gozbe Jaganjčeve, kao što uobičajeni oblik Latinskog obreda naglašava: *Beati qui ad cenam agni vocati sunt.* Sv. Josemaria bi također čitao riječi koje se sada nalaze u Misalu Blaženog Ivana XXIII: *Corpus tuum, Domine, quod sumpsi, et Sanguis, quem potavi, adhaereat visceribus meis.* „Tijelo i Krv Kristova ispunja dušu dvadesetšesto godišnjeg svećenika koji je upravo „vidio“ Djelo Božje.

2.10. Sv. Josemaria je zahvalio Bogu i počeo raditi. *Zabilješke koje sam*

pravio do tada stavio sam u neku vrstu reda. Iako je kasnije smatrao, u svojoj poniznosti, da je sporo slijedio božansko nadahnuće, Sv. Josemaria je radio mnogo i dobro. Opus Dei je dakle bio plod božanske inicijative i ljudske suradnje, očitovanje Duha Svetog kroz usmjeravanje i posvećivanje svoga naroda. Kao što će Drugi Vatikanski Koncil inzistirati, Bog je htio da njegova Crkva ima obnovljenu svijest o univerzalnom pozivu na svetost, s vjernicima u Crkvi predanim posvetiti svijeta iznutra, šireći ovu poruku svojim životima.

Liturgijska proslava Svetih Anđela Čuvara počela se slaviti u Španjolskoj i Francuskoj u 5. stoljeću. 1670. Papa Klement X proširio ju je na sveopću Crkvu, koja se slavi 2. listopada. Činjenica da je Bog htio da osnivač vidi Djelo na blagdan Svetih Anđela je, za nas, poziv Providnosti da nikada ne izgubimo nadnaravni

pogled. Mnogo je anđela na našem putu, čuvaju nas slušajući Božje zapovjedi blagoslivljajući ga, kao što Pisma podsjećaju u tekstu koji je 1928 čitao za vrijeme liturgije Mise 2. listopada.

U ovoj Marijanskoj godini koju je Prelat proglasio za Opus Dei, naša djela zahvale su usmjerena Djevici Mariji, prvom djelu Božjem zbog savršenosti, kao što je Sveti Otac Ivan Pavao II rekao za vrijeme audijencije održane u prvim danima svog pontifikata msgr. Alvaru del Portillou. Zamolimo našu nebesku Majku da nas učini malima, skromnima, kako bismo mogli biti ispunjeni Bogom.

G.. Derville

Bilješke:

1. A. Vazquez de Prada, *The Founder of Opus Dei (Utemeljitelj Opusa Dei)*, Svezak 1, Scepter, 2001., str. 220.

2. Papa Benedikt XVI., Susret sa svijetom kulture u *College des Bernardines* u Parizu, 12. rujna 2008.; Usp. Iv 5:17.

3. Joseph Ratzinger, *Duh liturgije*, Dio 4., Poglavlje 2., str. 193.

4. A. Vazquez de Prada, *The Founder of Opus Dei (Utemeljitelj Opusa Dei)*, Svezak 1, Scepter 2001., str. 288.

5. Sv. Josemaria, *Prijatelji Božji*, br. 26.

6. Sv. Josemaria, *Razgovori*, br. 47.

7. Usp. *Lumen Gentium* br. 11.

8. Usp. *Izl* 23:20-23; *Ps* 91[90]:11-12; 103[102]:20-21.

dev.opusdei.org/hr-hr/article/bozje-nadahnuce/ (6.08.2025.)